

Beszámoló

Visszapörgetve az elmúlt év eseményeit rengeteg érzés, gondolat cikázik bennem, melyek nosztalgiával és szakmai sikerrel társulnak. Örömmel tölt el, hogy a járvány lecsengése után, az elmúlt évben sikerült az iskoláknak lassan, de biztosan visszaállni a régi, megszokott kerékvágásba, ami már úgy a diákoknak, mint a tanároknak is hiányzott. A korlátozások felszabadítása főleg a művész profilú iskolák színész szakos diákjainak vált leginkább javára, ahol elengedhetetlen, hogy ne online térben, vagy maszkkal, hanem közvetlen emberközelségből zajlódjanak az órák. Az is öröömre szolgált, hogy ebben a tanévben újra beindultak a színházi, versmondó versenyek, amikre a diákok nagy előszeretettel jelentkeztek és díjakat is hoztak. Kiemelnék néhány fontosabb elismerést, amit a Marosvásárhelyi Művészeti Líceum színész szakos diákjai kaptak ebben a tanévben:

Eljutottunk az Országos Színészmesterség Tantárgyversenyre, melyet Brăilán rendeztek meg. A mintegy 160 diák közül, amely részt vett az ország 16 megyéjének drámatagozatairól, egyéni kategóriában egy második és egy dicséréttel, előadás kategóriában pedig egy második díjjal tértünk haza.

A Kárpát-medencei Himnusz és Szózat szavalóverseny döntőjére 24 vajdasági és 49 határon túli intézményből jelentkeztek a versenyre. Romániai, szlovákiai, horvátországi és magyarországi versmondó diákok mérettették meg magukat a vajdasági tanulókkal. Ezen a rendezvényen középiskolás kategóriában sikerült egy külön és egy első díjat szerezni a színész szakos diákoknak.

Emellett számos helyi, regionális és országos színházi, versmondó és filmes versenyen, tevékenységen is részt vettünk: Szavalóverseny Petőfi Emlékére, Múzeumi Csütörtök, Bucharest Best Comedy Film Festival, Kriza János Országos Balladamondó, Balladaéneklő és Mesemondó Verseny, aradi vértanúk emléknapja, március 15-i megemlékezés, Telesuli-gálaünnepség.

Az elmúlt év gyümölcsöző aktivitásaihoz nagy mértékben hozzájárult a „Gyógyító színház” nevű alkotói pályázat megvalósítása is. A drámapedagógiai foglalkozások alatt sikerült a színház egy olyan rétegébe hatolni, amelyre amúgy nem lett volna lehetőség iskolai keretek között. Arra kerestem a választ, hogy mi történik akkor, ha a kamaszkort nem egy kiszámíthatatlan és féktelen korszakként közelítjük meg a tanórákon, hanem a színház tükrében, megpróbáljuk megkeresni, ennek a nem könnyű időszaknak a helyét a gyerekkor és a felnőttkor kihívásai között. Mindezt úgy, hogy a járvány okozta korlátozások, az online oktatás, az elszigeteltség, még jobban rátették a megpróbáltatás bélyegét a serdülőkori útkeresésre.

Kitűzött céloom közt szerepelt az, hogy a hagyományos pedagógiát, tantervet félretéve, legfőképp az érzelmi nevelés kapjon hangsúlyt. Mindebben a színház és a drámapedagógia adta lehetőségek nyújtottak segítséget. A pszihó-alkotói workshopot a terv szerint sikerült megvalósítani. A különböző dráma- és színháztechnikákat felhasználva, felszabadultak azok az elnyomott lelki rétegek, amelyekre az előadás támaszkodik. Úgy érzem, hogy a foglalkozások során fejlődött az egyéni önkifejezés, az elcsorbult önbizalom, a saját és mások érzéseinek megértése, illetve az együttműködési, kommunikációs képességek.

A célkitűzések közt az is szerepelt, hogy egy olyan szabad alkotói környezet alakuljon ki, ahol a diákok érzelmi biztonságban érezhetik magukat, és ahol egymás bátorítása által, kifejezzék magukat és megosszák tapasztalataikat. A visszajelzések alapján sokuknak jelentős előrelépést jelentett a próbafolyamat, és sikerült túllépniük a saját korlátaikon, traumáikon és a szorongáson.

A színházi nevelés és a személyiségfejlesztés mellett az egyéni kreativitás és képzelőerő is szárnyra kapott. A humorba burkolt, olykor keserű mondatok mögött sokszor ott rejlik egy őszinte gyermeki hiányérzet, amit egy világjárvány okozott egy egész generációnak.

A színház gyógyító keze csakis az alkotói támogatás során válhatott aktívvá, hisz sikerült megteremteni a produkcióhoz szükséges feltételeket. Hamarosan bemutató, és már nagyon várom, hogy találkozhasson az ötlet, a gondolat, a színház a nézővel, azzal a nézővel, aki biztosan azonosulni tud a felvetett problematikával, hisz nem is olyan rég egy majdnem elképzelhetetlen valóságban élt. Bízom benne, hogy az előadást többször és több helyszínen sikerül majd előadni, továbbá abban is reménykedem, hogy elindít majd egy olyan párbeszédet diák, szülő, tanár viszonylatban, amire szükség van.

Hálával és köszönettel tartozom a Communitas Alapítványnak, hogy benyújtott pályázatomat pozitívan bírálta el. Köszönöm a lehetőséget és hogy a támogatás által több bátorságot kaptam a szakmai, pedagógiai határok feszegetésére.

Tisztelettel,

Barabási Tivadar